

РЕШЕНИЕ

№ 6614

гр. София, 11.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Калин Куманов**

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6940** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Пенсионноосигурително дружество [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], подадена чрез адв.Д., срещу Решение № 20105451 от 26.04.2021 г. на Софийския районен съд по НАХД № 16304/2020 г., потвърждаващо Наказателно постановление (НП) № Р-10-605/12.11.2020 г., издадено от Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на дружеството, за нарушение на чл.6 от Наредба № 10 от 26.11.2003 г. за изискванията към състава и структурата на собствения капитал (капиталовата база) на пенсионноосигурителното дружество, към неговата оздравителна програма и към минималните ликвидни средства на дружеството и на управляваните от него фондове за допълнително пенсионно осигуряване, издадена от КФН, е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв. на основание чл.10, ал.1 от същата наредба и чл.351, ал.3, т.4 във вр.с ал.1, т.4 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Касаторът поддържа касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК поради неправилно приложение на материалния закон. Визира нарушение на чл.40, ал.1 ЗАНН, което според него неправилно не е взето предвид от СРС. Поддържа липса на извършено нарушение. Претендира Съдът да отмени обжалваното решение и вместо него да постанови друго такова за отмяна на НП. В с.з. касаторът чрез адв.П.

поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба – КФН, я оспорва чрез юк.С. и моли за оставяне в сила решението на СРС. Представя писмени бележки с подробни съображения. Претендира присъждане в полза на ответника на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С. градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд-София град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема следното:

На основание чл.220 АПК касационният съд възприема правилно установената от СРС фактическа обстановка, според която на 22.06.2020 г. в информационната система на КФН е постъпила „Справка за размера на собствения капитал (капиталовата база) и на ликвидните средства към 31.05.2020 г. на ПОД [фирма]. От справката е установено, че ликвидните средства на дружеството, определени съгласно изискванията на чл.5 от Наредба № 10 от 26.11.2003 г. на КФН, са в размер на 10 549 хил. лв., от които 7 702 хил. лв. парични средства по сметки в банки, които не са в производство по несъстоятелност; 2 847 хил. лв. - вземания с остатъчен срок до падежа, не по-дълъг от 3 месеца. Според същата справка текущите задължения на ПОД [фирма] към 31.05.2020 г. възлизат на 13 760 хил. лв., и надвишават ликвидните средства на дружеството с 3 211 хил. лв. Ликвидността на дружеството към 31.05.2020 г., изразена като съотношение на ликвидните средства спрямо текущите задължения, възлиза на 0.767.

С писмо от 29.06.2020 г. КФН е изисквала от ПОД [фирма] обяснения и документи по случая. На 03.07.2020 г. дружеството е представило изискваната информация, в резултат на което са потвърдени констатациите за недостатъчност към 31.05.2020 г. на ликвидните средства на дружеството спрямо текущите му задължения.

Така констатираното е възприето като нарушение на чл.6 от Наредба № 10 от 26.11.2003 г. на КФН, за което е съставен АУАН № Р-06-507/27.07.2020 г. Актът е съставен в присъствието на лицата, представляващи дружеството - Ц. С. И. и И. П. П.. Срещу АУАН е подадено възражение вх.№ 91-00-451/31.07.2020 г.

Въз основа на указания АУАН при същото словесно описание и правна квалификация на нарушението е издадено атакуваното НП № Р-10- 605/12.11.2020 г., с което на касационния жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв. на основание чл.10, ал.1 от Наредба № 10 от 26.11.2003 г. на КФН и чл.351, ал.3, т.4 във вр.с ал.1, т.4 КСО.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Б., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. СРС е обосновал правен извод, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентни органи и в сроковете по чл.34 ЗАНН. Изложил е мотиви, че АУАН и НП са издадени при спазване на всички императивни изисквания на ЗАНН. Съдът е счел, че обжалваното НП е издадено и с оглед правилното приложение на материалния закон, а визираното в него нарушение на просто извършване е безспорно доказано и същото е немаловажно. Районният съд е отхвърлил доводите на дружеството за липса на извършено нарушение.

Решението е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Изводите на СРС за липса на допуснати съществени процесуални нарушения при описание на нарушенията в АУАН и в НП се споделят от касационната инстанция.

Правилно решаващият състав е достигнал до извод за липса на допуснати нарушения по чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. Следва да отбележи, че не е процесуално нарушение при съставяне на АУАН фактическото изписване на текста му преди нарушителят да се е явил за съставяне на акта. Няма пречка техническото изготвяне на акта да бъде извършено в отсъствието на нарушителя. Най-важното е АУАН да бъде съобразен с изискванията на закона. Същият следва да бъде съставен в писмена форма и да съдържа реквизитите по чл.42 ЗАНН. Освен тях, следва да се обърне внимание на още едно важно изискване и то е свързано с подписването на акта. Принципно това е "завършекът" на формата на акта. Изискванията в това отношение са актът да бъде подписан от неговия съставител, поне от един от свидетелите и от нарушителя - чл.43, ал.1 ЗАНН. Подписите на посочените субекти нямат еднакво процесуално значение. На съдбата на акта биха могли да се отразят само подписите на актосъставителя и на нарушителя. Липсата им прави акта недействителен от процесуална гледна точка и производството не следва да се счита образувано. Смисълът на подписа на нарушителя е същият да бъде запознат със съдържанието на акта и така да бъде наясно за какво конкретно нарушение ще му се търси отговорност. За целта актът трябва да му бъде предявен. Видно от процесния АУАН, същият е предявен и подписан от представителя на дружеството-касатор, като му е предоставена възможност да се запознае със неговото съдържание, както и да се противопостави, да възрази срещу обвинението, което му се отправя, и касационният жалбоподател се е възползвал от правото си на възражение. Подписването на акта от страна на нарушителя е не само формален, но и съдържателен елемент. Реализирана е предварителната защита на нарушителя, която предхожда налагането на имуществената санкция, и се изразява във възможността нарушителят да направи възражения срещу обвинението, че е извършил административно нарушение и това в случая му е осигурено.

Районният съд е постановил решението при правилно приложение на материалния закон.

Безспорно е доказано, че ликвидните средства на ПОД [фирма] към 31.05.2020 г. са 10 549 хил. лв., а текущите му задължения са 13 760 хил. лв. При това положение съотношението между тези две стойности е 0.767 - по-малко от изискуемата по чл.6 от Наредба № 10 от 26.11.2003 г. на КФН. Нормата изисква пенсионноосигурителното дружество постоянно да разполага с ликвидни средства в размер, не по-малък от текущите задължения на дружеството. Правилен е изводът на СРС, че за доказване извършването на същото е достатъчно да се констатира, че размерът на текущите задължения е по-голям от размера на ликвидните средства и настоящият случай е точно такъв. Ето защо е неоснователно твърдението на касатора, че е наказан за деяние, което не е осъществил - то не съответства на цялостното му описание в АУАН и НП.

Несподелим е касационният довод за различна дата на нарушението, а именно 18.05.2020 г. Обстоятелството, че тогава е взето решение за изплащане на дивидента, не води до извод, че нарушението е извършено на тази дата, доколкото вземането на решение не бива да се отъждествява с реализиране на същото. Освен това касационната инстанция съобрази, че самият касационен жалбоподател е посочил в справката си данни, актуални към 31.05.2020 г., като същите са относими за м.май 2020 г., и законосъобразно тази дата е възприета от наказващия орган за дата на нарушението.

След като изискването на закона е дружеството постоянно да разполага с ликвидни средства в размер, не по-малък от текущите му задължения, а от друга страна е налице установена в закона периодичност на представяне на финансови отчети в КФН (до 20-о число на всеки месец към края на предходния месец съобразно чл.8 от Наредба № 10 от 26.11.2003 г. на КФН), и информацията е относима за края на м.май 2020 г., то в случая моментът на извършване на нарушението е точно и правилно определен.

Съдът се е позовал на безвиновния характер на отговорността, носена от юридическите лица, като мотивите му се споделят от настоящата инстанция.

Правилно е определена по размер санкцията за така извършеното нарушение съобразно чл.351, ал.3, т.4 във вр.с ал.1, т.4 КСО, предвиждаща имуществена санкция размер от 5000 до 50 000 лв., когато нарушението е извършено от юридическо лице. Наложено е законовият минимум, предвиден в тази разпоредба.

Следва да бъдат споделени и изводите на СРС за немаловажност на нарушението. С неизпълнението на разглежданото задължение [фирма] сериозно е засегнало обществените отношения, обект на защита от нарушената разпоредба. Целта на постоянното поддържане на положителен баланс на ликвидност на капитала на ПОД е да осигури стабилност на пенсионната система.

При липса на други касационни оплаквания съдебното решение следва да бъде оставено в сила като валидно, допустимо и правилно.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди поисканото от ответника юрисконсултско възнаграждение. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна (безвиновна), защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. Отговорността за разноски в съдебното производство по обжалване на НП е уредено в чл.63, ал.5 ЗАНН. Тази норма е изменена, като е създадена нова ал.3 (ДВ, бр.94 от 2019 г. - 29.11.2019 г.), сочеща, че в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Разпоредбата на чл.63, ал.5 ЗАНН (ДВ, бр.94 от 2019 г. - 29.11.2019 г.) предвижда, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. В чл.37, ал.1 ЗПП е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, който сочи, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80 до 120 лв. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което е взел участие юк.С.. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, доколкото подобни дела със същите страни, на същото основание има заведени преди това много в АССГ, делото не предполага полагане на специални усилия от страна на процесуалния представител за запознаване със същото и за изразяване на становище по него. При това положение

полагашото се възнаграждение на КФН следва да бъде определено в размер на 80 лв. за касационното производство - този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ и чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН във вр.с чл.37 от ЗЗП и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20105451 от 26.04.2021 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 16304/2020 г.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.